

værende Skikkelse, komme til at staa i Modsigelse til denne, idet den jo admitterer, at Fattighjælp overhovedet kan fordres tilbagebetalt, og ikke alene som efter dette Lovforslag i Løbet af 5 Aar efter dens Modtagelse. Der er altsaa en meget nøie Forbindelse mellem dette Lovforslag og Fattigloven, og jeg vil, som sagt, stemme for dets Overgang til 2den Behandling og dets Henvisning til et Udvalg.

Winther: De Udtalelser, der nu ere komne fra den ærede sidste Aaler, gjør det overflødig for mig videre at udtale mig om Lovforslaget. Jeg skal imidlertid bede om, at man vil glemme den Debat, der fandt Sted forleden Dag, thi da den angik ganske andre Spørgsmaal end dem, der her foreligge, vilde det være at forstyrre Thinget i dets jævne og gode Gang, om man vendte tilbage dertil. Mine Bemærkninger den Gang bleve bevarede, og jeg besvarede igjen de Indvendinger, der fremkom mod mine Bemærkninger, saa at det forekommer mig, at man foreløbig kunde slaa sig tiltaals dermed. Den ærede Ministers Udtalelser røbede, at han havde en levende Interesse for, at der kunde tilveiebringes en med Grundloven stemmende gunstig Stilling for de Bedkommende, og dette har jeg personlig aldrig tvivlet om, at der kunde komme; men en anden Sag er det, at den Genstilling, som han vilde rette til Kommunerne jo dog ikke vilde faae nogen egentlig Betydning. Den kunde udøve et moralsk Tryk og faae en vis Indflydelse hos meget humane Kommunalbestyrelser; men hvorfor skulde de Kommunalbestyrelser, der ikke ere ledede af en saadan Mand som den, Ministeren omtalte, være anderledes stillede end dem, der have den bedre Anstuelse? Jeg vilde anse det for uvigtigt, om der blev skabt en saadan Forskjel. Hvad der er aldeles afgjørende i denne Sag, forekommer mig især at være det Punkt, der blev fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimsted), at der nemlig ikke her er Tale om nogen frivillig Givne af Fattighjælp. Den, der ikke betaler Fattighjælpen, bliver jo pantet ud, og derfor siger jeg, at den Slags Gaver ere ikke af den sædvanlige Slags, saa at der umuligt, naar man betragter Gavens Natur, kan være noget selvomstændigt i, at man af Statskassen finder sig bevæget til i visse Tider at paabyde, at en saadan Gave skal eftergives. Dette er vel allerede blevet tilstrækkeligt udviklet af det nævnte ærede Medlem, men det forekommer mig at være et saa vigtigt

Moment, at man ikke noksom kan fremhæve det. Det ærede Medlem sagde, at Begrebet om Uberygthed og dennes Forhold til Valgretten var overladt til enhver Lids Lovgivning — saaledes tror jeg, at han sagde, hvis jeg forstod ham rigtigt, — og derfor maatte det være i sin Orden, at den, der havde faaet Gresopreising ifølge Loven, indtraadte paaany som uberygtet i sine Valgrettigheder. Men nu vil jeg spørge, om det ikke med Hensyn til Understøttelser af det Offentlige er Grundlovens Tanke, at enhver given Tid skal bestemme den Evang, der lægges paa den, der nyder Understøttelse af det Offentlige. I Grundlovens § 84 er dette ogsaa aldeles udtrykkeligt betegnet, idet det hedder i denne Paragraf, efter at der er talt om Berettigelsen til Forsørgelse: „dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde“. Det er dog aabenbart, at dermed ikke er ment Lovene, saaledes som de dengang vare, men saaledes som de udvikle sig efter Samfundets Opfattelse til enhver Tid, og altsaa gjælder efter min Mening jo det Samme med Hensyn til Grundlovens Bestemmelse af Fattigundersøttelsens Betydning, som det ærede Medlem udviklede, at der gjaldt med Hensyn til Gresopreising og Begreberne: „berygthed og uberygtet“. Jeg vil ikke udtale mig videre derom nu, da det forekommer mig, at de Betragtninger, der ere gjorte gjældende baade af den ærede Minister og af den ærede sidste Aaler, ere rigtige, idet man nemlig ikke, saaledes som Sagen nu staar, kan betragte det her foreliggende som et isoleret Forslag. Jeg har aldrig tænkt paa, at det skulde komme frem, naar den anden Lov blev given; og dette er der heller ingen Rimelighed for; men min Tanke var at gaa den Vej — saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds udtalte — først at prøve paa, om man kunde faae Fattiglovgivningen indrettet saaledes, at den gjør nærværende Lovforslag overflødig, men blev Fattigloven ikke færdig, da at tage dette Punkt frem, fordi det har en vis Betydning for et Antal Medborgere. Det har ogsaa glædet mig at høre, at den, der mest angreb Forslaget, var meget om over sine Medborgeres Gresfølelse — man kunde jo heller ikke vente Andet i en Forsamling som denne. — Men selv om kun nogle Faa skulde krænktes af en saadan Bestemmelse, hvis Ophævelse iffe er færlig for Samfundet, hvorfor skulde man saa lade den gjælde netop i en Tid som denne? For Dvrigt lagde det samme ærede Medlem (Hindenburg) mig nogle Ord i Munden, som jeg